

»КОМШИЈА« ИЗ НОВОГ САДА

ШИРОКА ЗЕМЉА ВОЈВОЂАНСКА

Како пејсажи завичаја постају неопходан елемент стваралаштва

МЛАДЕН МАРИНКОВ родио се у Новом Саду, без кога, како сам каже, никако не може. Студије, редовне и последипломске, завршио је у Београду. Као и сви учесници симпозијума доста је излагао, добијао је, и на конкурсима освајао награде, аутор је три јавна споменика (у три републике). На »Тери« се, из више разлога, осећа као код куће, и сам их објашњава:

— Виђао сам многе наше лепе крајеве и сви су на мене једнако деловали: изазивајући носталгију и потребу да се што пре вратим у своју Војводину! Волим њене лепе градове, као што су Зрењанин, Кикинда, Суботица, Сомбор. . . наравно и мој Нови Сад. Али, највише волим ову огромну равницу на којој свака травка долази до пуног изражаја. Волим тај мирис земље, равничарске куће, шумарке, цркве. . . Све су то наши специфични делићи свакодневног живљења, прате ме од детињства и логично је што су постали саставни део мог начина размишљања при свему што радим. Значи и у уметности.

Отуда није случајно што ми је земља, глина, најближи матери-

јал. Од њега полазим и када готову форму треба да преточим и сачувам у нечем трајнијем, или — као овде — када ту земљу претворену у скулптуру печењем учинимо трајном, па се тако сачувају сједињене њене структуралне карактеристике и трагови моје интервенције. Није случајно ни што ме ове наше шумице, као острвца размештене равницом, терају на стварање. Нису све »ушорене«, има их веома апстрактних облика, а да не говоримо шта све може да се види у гранама сваког појединачног стабла.

По истој тој логици нормално је што сам развој »Тере« пратио од почетка и годинама се надао да ћу једном и ја доћи овамо. Јер, добити позив на »Теру« по мени је исто тако значајно као учествовати на некој великој изложби или победити на важном конкурс. Мали број људи је у привилегији да се овде окуша и тим више ми је драго што сам позван. Надам се да је тај позив некаква потврда да сам до сада радио праве ствари, које се уклапају у концепт и реноме »Тере«. Јер, до сада су на симпозијуму у Кикинди учествовали заиста људи који нешто значе у савременом југословенском вајарству, а реноме овакве манифестације мери се пресеком значаја њених учесника.

Не бих да овде понављам све квалитете овог симпозијума, који су већ сто пута помињани. Мислим да су најбитнија два: прво, ово је заиста радни симпозијум, где се интензивно ради по читав дан. Друго је ово дивно дружење, са разменом не само радних искустава, већ и разменом ставова, мишљења о свету уметности у ком свако од нас живи.

На крају не смем да заборавим важан фактор у вези са овим симпозијумом. То је културна клима која се не очитује само у опремљености овог места, него у поступцима људи који су ангажовани око »Тере«. Ту мислим на људе у хотелу, у фабрици, на возача који сваког дана долази по нас и на ових неколико организатора који то годинама организују и обједињавају, чинећи да све функционише како треба.

Х. Р.